

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ 1 – 654 03 ΚΑΒΑΛΑ
+30-2510-223.141, ☎+30-2510-223.283, ✉ info@imfnth.org,
🌐 <http://www.im-philippon.gr/>

ἀριθμ. πρωτ. : 898.-

Ἐν Καβάλα τῇ 5^ῃ Δεκεμβρίου 2024.-

**ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΗΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 2025**

Ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ καὶ χριστιανὲς καὶ πνευματικὰ μου παιδιὰ,

Ἦδη ἀπὸ σήμερα ὁ κόσμος μας γεύεται τὴν εἴσοδό του στὸ νέο ἔτος **2025**. Ἐνας κόσμος πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἐνας κόσμος ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ μέσα στὸν ὅποιο ὑπάρχουν καὶ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, τὰ ψάρια, τὰ ἔντομα, τὰ φυτὰ, οἱ μονοκύτταροι ὀργανισμοί. Ἐνας κόσμος μέσα στὸν ὅποιο ὑπάρχουν τὰ ἀνόργανα καὶ τὰ ὀργανικὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἐνας κόσμος ποὺ περιλαμβάνει τὸ σύμπαν, τοὺς γαλαξίες, τὰ ἀστρικά καὶ ἡλιακὰ συστήματα μὲ τοὺς πλανῆτες, τοὺς γαλαξίες, ἕνας κόσμος, ποὺ ὠνομάσθηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί, πραγματικά, εἶναι ἕνα στολίδι. Σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο πλάσθηκε ἀπὸ τὸν ἅγιο Τριαδικὸ Θεὸ μας, καὶ ὁ ἄνθρωπος. Πρὶν ἀπὸ τὸν φυσικὸ καὶ ὄρατὸ κόσμο, ὁ Θεὸς μας, ἔπλασε καὶ τὸν πνευματικὸ καὶ ἀόρατο κόσμο, τοὺς ἁγίους ἀγγέλους.

Αὐτὸς ὁ κόσμος μέσα στοὺς αἰῶνες συναντιέται μὲ τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἱστορία. Ἐνας κόσμος ποὺ περικλείει τὰ πάντα ὅσα μὲ τὶς αἰσθήσεις του ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς δημιουργίας του ἀπὸ τὸν ἅγιο Τριαδικὸ Θεὸ μας. Στὴν ἀγία Γραφή ἡ λέξη «**κόσμος**» ἀναφέρεται ἀμέτρητες φορές, καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλη ἀξία ποὺ ἔχει ὁ κόσμος, μαζὺ μὲ τὸν ὅποιο ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν χρόνο. Σὰν ἀστραπὲς πνευματικὲς ἀκούγονται τὰ λόγια τῆς ἀγίας Γραφῆς : «**Στὴν ἀρχὴ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ. Ἡ γῆ ὁμως ἦταν ἔρημη καὶ ἀσχημάτιστη· ἦταν σκοτάδι ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο, καὶ ἐπάνω στὰ νερὰ ἔπνεε Πνεῦμα Θεοῦ**»¹. Σύμφωνα μὲ τὸ πρῶτο βιβλίον τῆς ἀγίας Γραφῆς τὴν Γένεση², τοῦ ὁποίου θεόπνευστος συγγραφέας

¹ Γεν. 1, 1-2 : «*Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος.*»-

² Μὲ τὸ ὄνομα «*Γένεση*» ἢ «*Γένεσις*», λέγεται τὸ πρῶτο βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καθὼς καὶ τὸ πρῶτο βιβλίον τῆς Πεντατεύχου, ἢ ἄλλως λεγόμενη «*Νόμος*», ἢ «*Νόμος τοῦ Μωϋσῆ*», ποὺ περιλαμβάνει τὰ βιβλία «*Γένεση*», «*Ἐξοδος*», «*Λευιτικὸ*», «*Ἀριθμοί*» καὶ «*Δευτερονόμιον*».

είναι ο προφήτης Μωϋσής³, ο Θεός έδημιούργησε κατά την **1^η ημέρα** τὸ φῶς, κατά την **2^η ημέρα** τὸ στερέωμα πὸ χωρίζει τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴν γῆ, κατά την **3^η ημέρα**, τὴν θάλασσα καὶ τὴν ξηρὰ μὲ τὴν γῆ νὰ βλασταίνη καὶ νὰ καρποφορῆ, κατά **τὴν 4^η ημέρα** τὸν ἥλιο, τὴν σελήνη καὶ τὰ ἄστρα, κατά τὴν **5^η ημέρα** τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά, κατά **τὴν 6^η ημέρα** τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ τὸ μοναδικὸ θαῦμα διακηρῦσσει πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς μας, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα στὸ θεόπνευστο βιβλίον τοῦ Ἰωβ⁴

Συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως καὶ ὅλης τῆς Πεντατεύχου φέρεται νὰ εἶναι ὁ Μωϋσής πὸ τὴ συνέγραψε κατὰ τὴ διάρκειά τῆς μακρᾶς πορείας τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀδελφῶν του στὴν ἔρημο τοῦ εὐλογημένου Ὁρους Σινᾶ, περίπου τὸ 1513 π.Χ., ἐκτὸς βεβαίως τῶν τελευταίων στίχων του Δευτερονομίου πὸ ἀναφέρονται στὸν θάνατο τοῦ Μωϋσῆ καὶ πὸ πιθανολογεῖται ὅτι συνέγραψε, (*συνεπλήρωσε*), ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Μνεῖα στὸν Μωϋσῆ γίνεται περίπου 200 φορές σὲ 27 ἀπὸ τὰ μεταγενέστερα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τὸ βιβλίον αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι τὸ ὀνομάζουν, ἀπὸ τὴν πρώτη λέξη τοῦ κειμένου «*Μπερεσίθ*» πὸ σημαίνει «*Ἐν ἀρχῇ*». Ἀπὸ δὲ τοὺς Χριστιανούς ὀνομάσθηκε «*Γένεσις*», ὄνομα πὸ ἐλήφθη ἀπὸ τὸν 4^ο στίχο τοῦ β' κεφαλαίου τοῦ βιβλίου αὐτοῦ στὸν ὁποῖο καὶ ἀναγράφεται ἡ ἀκόλουθη φράση: «*αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ καὶ γῆς ὅτε ἐγένετο*», πὸ ἀναφέρεται στὴ γένεση τοῦ κόσμου, δηλαδή, στὸν οὐρανὸ, στὴ γῆ, στὴ θάλασσα, στὰ ζῶα τῆς θαλάσσης, στὰ ζῶα τῆς στεριᾶς, στὰ ἔρπετά, στὴ φύση καὶ στὸν ἄνθρωπο. Τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως θεωρεῖται, ἀπὸ τοὺς θεολόγους, ὡς τὸ ἀρχαιότερο συστηματικὸ «*ἱστορικόν*» βιβλίον καθὼς ἀναφέρεται σὲ θεμελιώδη γεγονότα πὸ παρατίθενται μὲ μιὰ ἀλληλουχία ἐνοτήτων. Τὸ ὅλο κείμενον χωρίζεται σὲ 50 ἐπὶ μέρους κεφάλαια μὲ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀρίθμηση, ἀπὸ τὸ α' κεφάλαιον μέχρι τὸ ν' κεφάλαιον. Παρὰ ταῦτα πολλοὶ Χριστιανοὶ θεολόγοι θεωροῦν ὅτι ὅλη ἡ «*Πεντάτευχος*» μπορεῖ νὰ διακριθῆ σὲ δύο κύρια μέρη. Στὸ πρῶτον μέρος, πὸ περιλαμβάνει τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου μέχρι τῆς κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ ἀπὸ τὸν Γιαχβέ, καὶ τὸ δεύτερον μέρος ἀπὸ τῆς κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὴν ἱστορία τῶν πατριαρχῶν τοῦ Ἰσραὴλ μέχρι τὸν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ στὴν Αἴγυπτο. ([https://el.wikipedia.org/wiki/Γένεσις_\(βιβλίο\)](https://el.wikipedia.org/wiki/Γένεσις_(βιβλίο)))

³Ὁ Μωϋσῆς, (*ἑβραϊκά: מֹשֶׁה* *Μοσέ*), εἶναι πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μεσίτης τῆς διαθήκης τοῦ Νόμου, προφήτης, κριτής, διοικητής. Ὁ Μωϋσῆς εἶναι μιὰ ἰδιαίτερα ἐξέχουσα προσωπικότητα ὅσον ἀφορᾷ στὴ Βιβλικὴ ἀφήγηση, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα στὰ ἰουδαϊκὰ καὶ Χριστιανικὰ συγγράμματα. Γεννήθηκε στίς 7 Ἀδάρ τοῦ ἔτους 1593 π.Χ καὶ ἀπεβίωσε στίς 7 Ἀδάρ τοῦ ἔτους 1473 π.Χ.. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος Μωϋσῆς ἀποτελεῖ ἀμφιλεγόμενον ζήτημα μεταξὺ τῶν μελετητῶν. Στὴν ἑβραϊκὴ, Μωϋσῆς σημαίνει «*αὐτὸς πὸ ἀνασύρθηκε, πὸ σώθηκε ἀπὸ τὸ νερό*» ἀλλὰ καὶ «*ἐκεῖνος πὸ ἀνασύρει*» (*καθὼς ἡ ῥηματικὴ μορφή τοῦ ὀνόματος εἶναι ἐνεργητικὴ, πιθανόν γιὰ νὰ δοθῆ ἔμφαση στὸ ἔργο πὸ προέκειτο νὰ κάνη ὁ Μωϋσῆς*). Ὁ ἱστορικὸς Φλάβιος Ἰώσηπος ἰσχυριζόταν ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀποτελοῦσε συνδυασμὸ δύο αἰγυπτιακῶν λέξεων πὸ σημαίνουν «*νερό*» καὶ «*σωσμένος*». Παρόμοια καὶ σήμερον, ὀρισμένοι μελετητῆς πιστεύουν ὅτι τὸ ὄνομα «*Μωϋσῆς*» ἔχει αἰγυπτιακὴ προέλευση ἀλλὰ ὅτι πιθανότατα σημαίνει «*γιός, παιδί*». Αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς βασιζέται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ λέξη «*Μωϋσῆς*» εἶναι ὁμόηχη μὲ μερικὰ αἰγυπτιακὰ ὀνόματα, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὸ ὄνομα «*Ραμῆς*». Ἐν τούτοις, ἡ ἀκριβὴς προφορὰ εἴτε τῆς ἀρχαίας ἑβραϊκῆς γλώσσας εἴτε τῆς αἰγυπτιακῆς δὲν εἶναι πλέον γνωστὴ καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦν νὰ ἐξαχθῶν συμπεράσματα μὲ βεβαιότητα. (<https://el.wikipedia.org/wiki/Μωϋσῆς>)

⁴ Ὁ Ἰωβ (*ἑβραϊκά: יוֹב*, *ἄραβικά: أيوب*, *Ayyūb*) ἦταν βιβλικὸ πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πὸ φέρεται νὰ ἔζησε περίπου στοὺς χρόνους τῶν Πατριαρχῶν, στὴν Αὐσίτιδα χώρα, μεταξὺ Ἰουμαίας καὶ Ἀραβίας. Εἶχε ἀραμαϊκὴ καταγωγή ὅπως ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Αὐσίτιδας. Τὸ ὄνομα Ἰωβ (*μασωριτικὸ κείμενον: יגוב=πὸ εἶναι ὁ πατέρας (μου);*) εἶναι συντετμημένη μορφή τῆς φράσεως «*ἀγγαβίλου*» (=πὸ εἶναι ὁ πατέρας μου, Θεέ!). Περὶ τοῦ Ἰωβ, τῆς καταγωγῆς του, τοῦ βίου του, τῆς δοκιμασίας καὶ τελικὰ τῆς ἐπιβράβευσης αὐτοῦ ἀναφέρονται στὸ ὀμώνυμον βι-

πού γράφτηκε περίπου στις αρχές του 6^{ου} αιώνας π.Χ. : «*Ποιός είσαι σύ πού τὰ δικά μου σχέδια ἀμφισβητεῖς; Γιατί ὀμιλεῖς γιὰ πράγματα πού δὲν ἀντιλαμβάνεσαι; Σὰν ἄνδρας τώρα ἐτοιμάσου' ἐμπρός! Ἐγὼ θὰ σὲ ἐρωτῶ καὶ σύ θὰ μοῦ ἀποκρίνεσαι : Πού ἦσουν σύ ὅταν ἐγὼ ἐδημιούργησα τὴν γῆ; ... Τότε ὅλα τὰ ἀστέρια τῆς αὐγῆς μαζὺ τραγούδαγαν καὶ σκόρπιζαν κραυγὲς χαρᾶς ὅλοι οἱ ἄγγελοί μου. Ποιός περιώρισε τὴν θάλασσα μὲ πύλες, σὰν προέβαλε ἀπὸ τὰ μητρικὰ σπλάγχνα τῆς γῆς μὲ ὄρμη; Ἐγὼ τὴν ἔντυσα μὲ τὰ σύννεφα καὶ τὴν σπαργάνωσα μὲ ὀμίχλη. Ὅρια τῆς ἐχάραξα, τὴν ἐκράτησα πίσω ἀπὸ πύλες κλειδαμπαρωμένες. Τῆς εἶπα 'ὡς ἐδῶ θὰ ἔρχεσαι, οὔτε γραμμὴ παρὰ πέρα. Ἐδῶ θὰ σπάζουν τὰ περήφανα κύματά σου'. Σὺ ἄνθρωπε, μέσα στὴ ζωὴ σου προσέταξες ποτὲ τὴν ἡμέρα νὰ φανῆ; Ἡ μήπως εἶπες στὴν αὐγὴ νὰ προβάλῃ; Νὰ πιάσῃ ἀπὸ τίς ἄκρες τῆς τὴν γῆ, νὰ τὴν τινάξῃ καὶ οἱ ἀσεβεῖς νὰ σκορπισθοῦν; Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὰ βουνὰ καὶ οἱ λαγκαδιὲς προβάλλουν σὰν τίς πτυχὲς μιᾶς φορεσιᾶς. Ἀλλὰ στὸ φῶς τὰ ἔργα τῶν ἀσεβῶν δὲν εὐδοκιοῦν, καὶ κάθε χέρι πού ὑψωνόταν βίαιο θὰ πέσῃ συντριμμένο. Μήπως προχώρησες ἕως τίς πηγὲς τῆς θάλασσας; Ἡ μήπως ἐξερεύνησες τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου; Σοῦ ἔδειξε ποτὲ κάποιος τίς πύλες τοῦ θανάτου; Ἦσουν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ξεκινᾷ αἰώνιο σκοτάδι; Γνωρίζεις, ἀλήθεια, ἕως ποιοῦ σημείου ἐκτείνεται ἡ γῆ; Ἀπάντησέ μου ἐὰν ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζεις. Γνωρίζεις τὸν δρόμο γιὰ νὰ φθάσῃς στὴν κατοικία τοῦ φωτός; Καὶ γνωρίζεις πού φωλιάζει τὸ σκοτάδι; Μπορεῖς τὰ δύο τους στοῦ δρόμου τους τὸ τέλος νὰ τὰ πᾶς, καὶ πάλι στὴν κατοικία τους νὰ τὰ φέρεις;»⁵*

Ὁ ἅγιος καὶ μέγας Βασίλειος, ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας (330-379 μ.Χ.)⁶ συνέγραψε μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ ἑννέα (9) ὀμιλίες μὲ θέμα τὴν Ἑξαήμερο, δη-

βλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἀποτελεῖ καὶ τὴ μοναδικὴ πηγή. (<https://el.wikipedia.org/wiki/Ιώβ>)

⁵ **Ἰώβ 38, 2-20** : «*Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν; Ζῶσαι ὡσπερ ἄνῆρ τὴν ὄσφύν σου, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι. Πού ἦς ἐν τῷ θεμελιοῦν με τὴν γῆν; Ἀπάγγελον δέ μοι εἰ ἐπίστη σύνεσιν. Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; Ἡ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; Ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; Τίς δὲ ἔστιν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς; Ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἦνεσάν με φωνὴ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου. Ἐφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιτίας μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη. Ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν, ὀμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα. Ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὄρια, περιθεῖς κλειθρα καὶ πύλας. Εἶπα δὲ αὐτῇ 'μέχρι τούτου ἐλεύση καὶ οὐχ ὑπερβήση, ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσεται σου τὰ κύματα. Ἡ ἐπι σοῦ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν; Ἐωσφόρος δὲ εἶδε τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς; Ἡ σὺ λαβὼν γῆν πληρὸν ἐπλασας ζῶον καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπι γῆς; Αφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας; Ἥλθες δὲ ἐπι πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἔχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας; Ἀνοίγονται δέ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου, πουλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἔπηξαν; Νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' οὐρανόν; Ἀνάγγελον δὴ μοι, πόση τίς ἐστι; Ἐν ποίᾳ δὲ γῆ αὐλίζεται τὸ φῶς; Σκότους δὲ ποῖος ὁ τόπος; Εἰ ἀγάγοις με εἰς ὄρια αὐτῶν; Εἰ δὲ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν;».-*

⁶ **Ὁ Μέγας Βασίλειος** γεννήθηκε στὴν Καισαρεία τῆς Καππαδοκίας τὸ 330 μ.Χ. καὶ κοιμήθηκε στὴν ἴδια πόλη τὴν 1^η Ἰανουαρίου 379 μ.Χ.. Ἦταν Ἕλληνας Καππαδόκης, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καισαρείας στὴν Καππαδοκία τῆς χερσονήσου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μέγας θεολόγος καὶ πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπεστήριξε τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ ἀντιτάχθηκε στὶς αἰρέσεις τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Ἦταν ἀδελφικὸς φίλος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ μαζὺ μὲ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο εἶναι οἱ

λαδὴ τὴν ἀναφορὰ στὶς ἕξι (6) ἡμέρες τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Θεό, ὅπως αὐτὲς ἀναφέρονται στὸ θεόπνευστο βιβλίον τῆς Γενέσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στὴν ἀρχὴ τῆς πρώτης ὁμιλίας του, λέγει: «**Ἐν ἀρχῇ ἐδημιούργησε ὁ Θεός. Τί ὠραῖο πρᾶγμα ἡ τάξι! Ἐβαλε πρῶτα ἀρχὴν γὰρ νὰ μὴ νομίσουν μερικοὶ ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀναρχος**» ἔπειτα προσέθεσε τὸ **ἐδημιούργησε** γὰρ νὰ φανῆ ὅτι αὐτὸ πὺ ἐδημιουργήθηκε εἶναι ἐλάχιστο μέρος τῆς δυνάμεως τοῦ δημιουργοῦ. Ὁ κεραμοποιὸς μὲ μία καὶ τὴν ἴδια πάντοτε τέχνη πλάθει ἀναρίθμητα σκεύη, χωρὶς νὰ ἐξαντλήται οὔτε ἡ τέχνη οὔτε ἡ δύναμή του· ἔτσι καὶ ὁ δημιουργὸς αὐτοῦ τοῦ σύμπαντος, ἔχοντας τὴν δημιουργικὴ δύναμη ὄχι ἰσομεγέθη μὲ ἓνα μόνο κόσμον, ἀλλὰ ἀπείρως μεγαλύτερη, μὲ τὸ νεῦμα τοῦ θελήματός του μόνον, ἔφερε στὴν ὕπαρξιν τὰ μεγέθη τῶν πραγμάτων πὺ βλέπομε. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ κόσμος, καὶ ἀρχὴν ἔχει, καὶ ἐδημιουργήθηκε, ἐρεῦνα νὰ μάθῃς ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος πὺ τοῦ ἔδωκε ἀρχὴν καὶ ποιὸς ὁ δημιουργός. Ἡ μᾶλλον, γὰρ νὰ μὴ παραπλανηθῆς ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας ἐρευνῶντας μὲ ἀνθρωπίνους συλλογισμούς, σὲ προλαμβάνει μὲ τὴν διδασκαλίαν, ἀποτυπώνοντας κατὰ κάποιον τρόπο, σὰν σφραγίδα καὶ φυλακτὸ στὶς ψυχὰς μας τὸ πολυτίμητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγοντας· **Ἐν ἀρχῇ ἐδημιούργησε ὁ Θεός. Ἡ μακαρία φύσις, ἡ ἀνεξάντλητη ἀγαθότης, αὐτὸ πὺ ἀγαποῦν ὅλες οἱ λογικὲς ὑπάρξεις, τὸ πολυπόθητον κάλλος, ἡ ἀρχὴ τῶν ὄντων, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ νοερὸ φῶς, ἡ ἀφθαστη σοφία, αὐτός ἐδημιούργησε στὴν ἀρχὴν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν**»⁷.

Σήμερα, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, μᾶς προσφέρει τὴν μεγάλη εὐκαιρίαν νὰ ἐορτάσωμε ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν μεγάλη Δεσποτικὴ Ἐορτὴ τῆς Περιτομῆς τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν Μέγα Βασίλειον, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, πὺ ἔζησε τὸν 4^ο αἰῶνα μ.Χ. καὶ εἶναι μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐμβληματικὰς ἁγίας προσωπικότητες τῆς χριστιανωσύνης, καὶ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἁγίους Τρεῖς Ἱεράρχους, τοὺς πανεπιστήμονες καὶ οἰκουμενικοὺς διδασκάλους, μαζὺ μὲ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

τρεις μεγάλοι Ἱεράρχους τῆς Ἐκκλησίας μας, πὺ ὠρίσθησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου, προστάτες τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. (https://el.wikipedia.org/wiki/Μέγας_Βασίλειος)

⁷ ἁγίου Μ. Βασιλείου, Α' Ὁμιλία εἰς τὴν Ἑξαήμερον, ΕΠΕ τόμος 4^{ος}, σελ. 30, ¹² – 33, ⁶ : «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός. Τί καλὴ ἡ τάξις! Ἀρχὴν πρῶτον ἐπέθηκεν, ἵνα μὴ ἀναρχον αὐτὸν οἰηθῶσι τινες. Εἶτα ἐπήγαγεν τὸ ἐποίησεν, ἵνα δειχθῆ, ὅτι ἐλάχιστον μέρος τῆς τοῦ δημιουργοῦ δυνάμεως ἐστὶ τὸ ποιηθέν. Ὡς γὰρ ὁ κεραμεὺς ἀπὸ τῆς αὐτῆς τέχνης μυρία διαπλάσας σκεύη, οὔτε τὴν τέχνην οὔτε τὴν δύναμιν ἐξηνάλωσεν, οὔτω καὶ ὁ τοῦ παντός τούτου δημιουργός οὐχ ἐνὶ κόσμῳ σύμμετρον τὴν ποιητικὴν ἔχων δύναμιν, ἀλλ' εἰς τὸ ἀπειροπλάσιον ὑπερβαίνουσιν, τῇ ῥοπῇ τοῦ θελήματος μόνῃ εἰς τὸ εἶναι παρήγαγεν τὰ μεγέθη τῶν ὄρωμένων. Εἰ οὖν καὶ ἀρχὴν ἔχει ὁ κόσμος, καὶ πεποιῆται, ζήτηι τίς ὁ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ δούς καὶ τίς ὁ ποιητής. Μᾶλλον δέ, ἵνα μὴ ἀνθρωπίνους λογισμοῖς ἐκζητῶν παρατραπῆς πὺ τῆς ἀληθείας, προέφθασε τῇ διδασκαλίαν, οἶονεὶ σφραγίδα καὶ φυλακτῆριον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐμβαλὼν τὸ πολυτίμητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰπὼν ἔν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός. Ἡ μακαρία φύσις, ἡ ἀφθονος ἀγαθότης, τὸ ἀγαπητὸν πᾶσι τοῖς λόγου μετειληφόσι, τὸ πολυπόθητον κάλλος, ἡ ἀρχὴ τῶν ὄντων, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ νοερὸν φῶς, ἡ ἀπρόσιτος σοφία, οὗτος ἐποίησεν ἐν ἀρχῇ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».-

Γράφει γι' αυτόν, ο φίλος του Άγιος Γρηγόριος⁸, στὸν περίφημο Ἐπιτάφιο Λόγο του πού ἐξεφώνησε κατὰ τὴν κοίμησιν τοῦ φίλου του Βασιλείου: «*Ἐλάτε τώρα, γύρω μου ὁλος ὁ χορὸς ἐκείνου, οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, ὅσοι εἴσθε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἔξω. Συνεργασθῆτε μαζί μου εἰς τὸν ἔπαινόν του, διηγούμενος ὁ καθένας καὶ κάποιαν ἄλλην ἀπὸ τὶς ἀρετὲς του, καὶ ἀναζητῶντας, ὅσοι ἔχετε ἐξουσίαν τὸν νομοθέτην, ὅσοι εἴσθε ἀπὸ πολιτεῖες τὸν πολιστήν, οἱ προῖστάμενοι τοῦ δήμου τὴν εὐταξία, οἱ σχετικοὶ μὲ τοὺς λόγους τὸν διδάσκαλο, οἱ παρθένες τὸν νυμφαγωγό, οἱ ἔγγαμες τὸν σύμβουλο, οἱ ἔρημικοὶ τὸν ἀναπτερωτή, οἱ κοινωνικοὶ τὸν δικαστή, οἱ ἀγράμματοι τὸν ὁδηγό, οἱ θεωρητικοὶ τὸν θεολόγο, οἱ εὐθυμοῦντες τὸ χαλινάρι, ὅσοι πενθοῦν τὸν παρηγορητή, οἱ γέροντες τὴν βακτηρία, ἢ νεότητα τὸν παιδαγωγό, ἢ φτώχεια τὸν προμηθευτή, ὁ πλοῦτος τὸν οἰκονόμο. Καλὸ εἶναι νὰ ἐπαινέσουν καὶ οἱ χῆρες τὸν προστάτη, οἱ ὄρφανοὶ τὸν πατέρα, οἱ πτωχοὶ τὸν φίλο τους, οἱ ξένοι τὸν φιλοξενητή, οἱ ἀδελφοὶ τὸν ἀδελφό τους, οἱ ἄρρωστοὶ τὸν ἰατρό γιὰ ὅποια νόσο καὶ θεραπεία, οἱ ὑγιεῖς τὸν φύλακα τῆς ὑγιείας. Ὅλοι νὰ ἀναζητήσουν αὐτὸν πού γίνεται ὅλα σὲ ὄλους, γιὰ νὰ τοὺς κερδίση ὄλους ἢ τοὺς περισσοτέρους. Αὐτὰ ἔχεις ἀπὸ ἐμένα, Βασίλειε, τὴν γλῶσσα τὴν γλυκυτάτη κάποτε γιὰ σένα καὶ ἰσότημη καὶ συνήλικη. Ἐὰν ἐπλησιάσαμε τὴν ἀξία σου, εἶναι αὐτὸ ἰδικό σου χάρισμα. Σὲ σένα ἔχοντας τὸ θάρρος μου ἔστησα τὸν λόγο μου γιὰ σένα. Ἐὰν ὁμως ἐστάθηκα πολὺ μακρὰ ἀπὸ ὅ,τι ἠλιζα, τί πρέπει νὰ πάθω βασανισμένος ἀπὸ τὰ γηρατεία, ἀπὸ τὴν νόσο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πόθο τὸν ἰδικό σου; Ἀλλὰ τὸ κατὰ δύναμιν εἶναι ἀγαπητὸ καὶ στὸν Θεό. Σὺ νὰ μᾶς παρακολουθῆς ἀπὸ ὑψηλά, θεϊκὲ φίλε καὶ σεβαστέ, καὶ τὸν σκόλοπα τῆς σαρκὸς πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς παιδαγωγῆ, ἢ σταμάτησέ τον μὲ τὶς πρεσβεῖες σου, ἢ κάνε μας νὰ τὸν ὑπομένωμε μὲ δύναμιν. Ὅλη μας τὴν ζωὴ ὁδήγησέ την πρὸς τὸ καλύτερο. Καὶ στήν μετάστασή μας ἀπὸ ἐδῶ, δέξου καὶ ἐμᾶς ἐκεῖ στὶς ἰδικές σου σκηνές, ὥστε μαζί ζῶντας, καὶ μαζί θεωρῶντας τὴν ἀγία καὶ μακαρία Τριάδα, καθαρῶτερα καὶ τελειώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἔχομε δεχθεῖ μέτρια τὶς ἐμφανίσεις της, νὰ σταθοῦμε σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ πόθου μας καὶ νὰ λάβωμε αὐτὴ τὴν ἀντίδοσιν γιὰ ὅσες ἐπιθέσεις δεχθήκαμε καὶ*

⁸ Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γεννήθηκε στὴν Ναζιανζὸ τῆς Καππαδοκίας τὸ 329 μ.Χ. καὶ ἀπέθανε στὴν ἴδια πόλιν στὶς 25 Ἰανουαρίου 390 μ.Χ.. Ἦταν Ἕλληνας, Καππαδόκης ἱεράρχης καὶ θεολόγος πού διετέλεσε καὶ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως τὸν 4^ο αἰῶνα μ.Χ.. Θεωρεῖται εὐρέως ὡς ὁ πλέον ταλαντούχος ῥήτορας μεταξὺ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὡς κλασσικὰ ἐκπαιδευμένος ὁμιλητὴς καὶ φιλόσοφος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὸν συνεδύασε τελειῶς μὲ τὴν χριστιανικὴ ἐκκλησία τῶν πρώτων χρόνων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ ἴδιος ἀπετέλεσε ἓνα σημαντικώτατο παράγοντα στὴν ἔκφραση τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας γιὰ τὴν ἀγία Τριάδα μεταξὺ τῶν ἑλληνόφωνων καὶ τῶν λατινοφώνων θεολόγων. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀποτελοῦν σημαντικὴ πηγή γιὰ τοὺς θεολόγους ὅλων τῶν ἐποχῶν, εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾷ στὴ σχέση τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἀγίας Τριάδος. Ἦταν ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ μαζί μὲ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλοι Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ὠρίσθησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου, προστάτες τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. (https://el.wikipedia.org/wiki/Γρηγόριος_Ναζιανζηνός_ο_Θεολόγος)

για ὅσους ἀγῶνες ἐκάναμε. Αὐτός εἶναι ὁ ἰδικός μας λόγος για σένα. Ἐμᾶς ὁμως ποιός θά μᾶς ἐπαινέση ὅταν ἐγκαταλείψωμε τὴν ζωὴ ἔπειτα ἀπὸ ἐσένα; Ἐὰν βέβαια πραγματοποιήσωμε κάτι πού νὰ ἀξίζη ἔπαινο για τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Κύριό μας, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες· ἀμήν»⁹.

Ἀγαπητοί μου καὶ ἀγαπητές μου,

Ἐφέτος τὸ ἔτος **2025**, μὲ τὴν λήξη τῆς ἐπετείου τῆς συμπληρώσεως ἑκατόν (100) ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἴδρυσή τῆς ἱερᾶς μας Μητροπόλεως τῶν Φιλίππων, τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Θάσου, τὸ **1924**, τὸ ἀφιερώνομε στὸν προκάτοχό μας Μητροπολίτη κυρὸ **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ τὸν Χατζησταύρου**, τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἔχοντας πάντοτε τὴν σκέψη μας, νὰ καταφθάνη πρὸς τὸ παρελθὸν για νὰ ἐπαναφέρῃ στὸ παρόν, τὴν συγκίνηση, τὴν προσευχή, τὴν ἀνάμνηση, τὴν προσφορὰ, τὸν ἀγῶνα, τὸν κόπο, τὴν ἱστορία, τὴν πορεία, τὴν παρουσία του, στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, στὴ Χάλκη, στὴν Μικρὰ Ἀσία, στὶς Τράλλεις, στὴ Φιλαδέλφεια, στὴν Ἐφεσο, στὴ Βέροια, στὴν Καβάλα, καὶ τελευταία στὴν Ἀθήνα.

Ἡ παρουσία τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου στὴν ζωὴ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας ἦταν μία παρουσία συνεχῆς, μία παρουσία πού ἀκτινοβολοῦσε, μία παρουσία ζωῆς καὶ θυσίας, προσφορᾶς καὶ φιλανθρωπίας, ἀγάπης καὶ δημιουργίας, ἀλληλεγγύης καὶ φιλαδελφίας. Συγχρόνως ὁμως ἡ ἴδια, ἡ ἐπίγεια διαδρομὴ του, ἦταν καὶ μία παρουσία, πού μὲ τὴν ἄκτιστη χάρι τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ τὴν συνεργία τῆς ἐλεύθερης βουλήσεως κάθε ἀνθρώπου, φα-

⁹ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΜΓ' εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον, ἐπίσκοπον Καισαρείας Καππαδοκίας, Ἐπιτάφιος, ΕΠΕ, Τόμ. 6, σελ. 268,³ – 271,¹²: «Δεῦρο δὴ περιστάντες με πᾶς ὁ ἐκείνου χορός, ὅσοι τοῦ βήματος καὶ ὅσοι τῶν κάτω, ὅσοι τῶν ἡμετέρων καὶ ὅσοι τῶν ἐξωθεν, τὴν εὐφημίαν μοι συνεργάζεσθε, ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐκείνου καλῶν διηγούμενοι καὶ ζητοῦντες, οἱ τῶν θρόνων τὸν νομοθέτην, οἱ τῆς πολιτείας τὸν πολιστήν, οἱ τοῦ δήμου τὴν εὐταξίαν, οἱ περὶ λόγους τὸν παιδευτήν, αἱ παρθένοι τὸν νυμφαγωγόν, αἱ ὑπὸ ζυγόν τὸν σωφρονιστήν, οἱ τῆς ἐρημίας τὸν πτερωτήν, οἱ τῆς ἐπιμξίας τὸν δικαστήν, οἱ τῆς ἀπλότητος τὸν ὁδηγόν, οἱ τῆς θεωρίας τὸν θεολόγον, οἱ ἐν εὐθυμίᾳ τὸν χαλινόν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παράκλησιν, τὴν βακτηρίαν ἢ πολιὰ, τὴν παιδαγωγίαν ἢ νεότης, ἢ πενία τὸν ποριστήν, ἢ εὐπορία τὸν οἰκονόμον· δοκοῦσί μοι καὶ χῆραι τὸν προστάτην ἐπαινέσασθαι, καὶ ὄρφανοὶ τὸν πατέρα, καὶ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον, καὶ τὸν φιλόξενον οἱ ξένοι, καὶ ἀδελφοὶ τὸν φιλάδελφον, οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν, ἦν βούλει νόσον καὶ ἰατρείαν, οἱ ὑγιαίνοντες τὸν φύλακα τῆς υἰείας, οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γενόμενον ἵνα κερδάνη τοὺς πάντας [ἢ πλείονα]ς. Ταυτὰ σοὶ παρ' ἡμῶν, ὦ Βασίλειε, τῆς ἡδίστης σοὶ ποτε γλώττης καὶ ὁμοτίμου καὶ ἡλικος. Εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἐγγύς, σὴ τοῦτο χάρις· σοὶ γὰρ θαρρῶν, τὸν περὶ σοῦ λόγον ἐνεστησάμην· εἰ δὲ πόρρω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρὴ παθεῖν καὶ γῆρα καὶ νόσῳ καὶ τῷ σῶ πόθῳ τετρυχωμένους; Πλὴν καὶ Θεῶ φίλον τὸ κατὰ δύναμιν. Σὺ δὲ ἡμᾶς ἐποπτεύεις ἄνωθεν, ὦ θεῖα καὶ ἱερά κεφαλὴ, καὶ τὸν δεδομένον ἡμῖν παρὰ Θεοῦ σκόλοπα τῆς σαρκός, τὴν ἡμετέραν παιδαγωγίαν, ἢ στήσας ταῖς σεαυτοῦ πρεσβείαις ἢ πείσαις καρτερώς φέρειν· καὶ τὸν πάντα βίον ἡμῖν διεξάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον. Εἰ δὲ μετασταίημεν, δέξαιο κάκειθεν ἡμᾶς ταῖς σεαυτοῦ σκηναῖς, ὡς ἂν ἀλλήλοις συζῶντες καὶ συνεποπτεύοντες τὴν ἁγίαν καὶ μακαρίαν Τριάδα, καθαρώτερόν τε καὶ τελειώτερον, ἢς νῦν μετρίως δεδέγμεθα τὰς ἐμφάσεις, ἐνταῦθα σταίημεν τῆς ἐφέσεως, καὶ ταύτην λάβοιμεν ὡς πεπολεμήκαμεν καὶ πεπολεμήμεθα τὴν ἀντίδοσιν. Σοὶ μὲν οὖν οὗτος παρ' ἡμῶν ὁ λόγος· ἡμᾶς δὲ τίς ἐπαινέσει ται μετὰ σὲ τὸν βίον ἀπολείποντας; Εἰ καὶ τι παράσχοιμεν ἐπαίνου τοῖς λόγοις ἄξιον, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν».

νερώθηκε τὸ ἔργο τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μέσα στὸν κόσμο, γεγονός πὸ χαρισματικὰ δωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς συνεργεῖ ὅπου καὶ ὅπως θέλει ἐκεῖνος γιὰ τὴν σωτηρία μας. Αὐτὴ ἡ φανέρωση ὅμως τοῦ ἔργου τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης καὶ ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας, ἐπιτελεῖται, καλλιεργεῖται καὶ αὐξάνεται, μέσα στὴν εὐλογημένη βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος¹⁰, μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς κληρικούς μας, ἐπισκόπους, ἱερεῖς καὶ διακόνους, μαζὺ μὲ τοὺς λαϊκοὺς καὶ συνεργάτες μας, μαζὺ μὲ τοὺς θεολόγους, τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καθηγητὲς καὶ διδασκάλους, πάντοτε μὲ τὴν σοφὴ καὶ συνετὴ καθοδήγηση ἁγίων ἱεραρχῶν, ποιμένων καὶ ἐμπείρων πνευματικῶν πατέρων, καὶ πάντοτε μέσα στὴ μυστηριακὴ καὶ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύουν τὸ ἀληθὲς τῶν παραπάνω πραγμάτων : *«Ὁ ἄνεμος πνέει ὅπου θέλει· ἀκούεις τὴν βοή του, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει· ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν καθέναν ποῦ γεννιέται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα»¹¹.*

Εὐχομαι πρὸς ὅλους καὶ ὅλες, ὁ νέος χρόνος 2025 νὰ ἀποτελέσει τὴν αἰτία γιὰ νὰ εἴμεθα ἀγαπημένοι καὶ ἐνωμένοι μέσα στὴν ἁγία μας Ἐκκλησία, μὲ πίστη στὸν Χριστὸ καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα μας τὴν Ἑλλάδα, καὶ γιὰ νὰ ἀγωνιζώμεθα καθημερινά, γιὰ τὰ καλύτερα, τὰ ὠραιότερα, τὰ πιὸ ἀγαπημένα δῶρα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, πάντοτε μαζὺ μὲ τὸν ἄγνωστο συνάνθρωπό μας, τὸν φίλο τοῦ Χριστοῦ μας.

Μὲ ἐγκάρδιες πατρικὲς
χαρμόσυνες εὐχὲς καὶ εὐλογίες
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

*φ. φιλιππων, Νεαπολεως καὶ θασου
Στεφανος*

✠ Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

¹⁰ Ἐκ τῆς ἐνάρεξως τῆς Θείας Λειτουργίας : «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν».-

¹¹ Ἰω. 3, 8 : «Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει. οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος».-